

YLLÄTYSJUHLAT

Istuin pulpetin ääressä katsomassa ulos ikkunasta. "Kohta alkaa hiihtoloma ja minä muutan." Ajattelin itsekseni. "EN halua muuttaa. Opettaja heilutti keppiänsä ilmassa ja katsoi minuun "Pieni Enni, mistä me puhuimmekaan?" "Samasta kuin kolme viikkoa sitten, eli siis Halloweenistä ja yllätysjuhlista." Vastasin minä. "Yritä olla vähäsen vielä mukana tunnilla, ei se hiihtoloma vielä ole alkanut. Hiihtoloman jälkeen saatte tehtävän tästä, johon minä laitan arvosanat." Muistutti ope. Minä huokaisin ja painuin takaisin ajatuksiini. "Mitäköhän siellä uudessa kodissa on? Minä EN halua muuttaa!"

BRIIINGG BRIIING! "Koulu loppui!!" Kiljahti Silja. "Enniiii!! Huomennahan sinä muutat eikös niin??" "Joo" vastasin minä. "Sinun pitää antaa minulle paljon kuvia juhlistasi sitten, OKEJ?!" Silja on ollut paras kaverini päiväkodista lähtien. Mutta nytten kun minä muutan ja vaihdan koulua hiihtoloman jälkeen niin...noh...saa nähdä mitä tapahtuu. Silja otti kädestäni kiinni ja sanoi "Kiiruhda jo, kiiruhda. Meidän pitää tehdä jotain mukavaa tänään ennen kun sinä lähdet." Minä otin reppuni ja me lähdimme alaspäin portaita. Silja taputti monien kavereinsa selkiin ja otti heidät mukaan. Tänään oli kuulemma joku tivoli lähettyvillä auki ja Silja halusi viettää viimeisen päivän siellä. "Minne me oikein mennään?" Kysyi yksi Siljan kavereista. "Se on yllätys!" Vastasi Silja. Kuten huomaatte niin Silja oli todella suosittu koulussa. Hänellä oli todella rikkaat vanhemmat jotka osti hänelle ihan mitä tahansa, mutta hänellä oli vain yksi PARAS ystävä ja se olin minä. Oli kyllä minunkin vanhemmat rikkaita mutta he eivät tuhlaa rahojansa mihinkään roskajuttuun. En oikein itsekään tiedä mihin he tuhlaavat rahojansa. Tai...taidan kyllä tietää, he tuhlaavat rahansa isoon taloon. Me tulimme tivolin porteille ja Silja maksoi sisäänpääsylimatkat. Silja hymyili sellaisella isolla hymyllä ja sanoi "Kaikki sisään!!" Minä ja kahdeksan muuta tyttöä kävelivät sisään. Sielläson täällä kuului hipittämistä. Ja niin Siljan kaveritkin alkoivat hipittämään toistensa kanssa. Niinkuin aina, minä jäin ryhmistä sivulle. Mutta ei minua olisi myöskään kiinnostanut tuollaiset puheet. Ainoita juttuja joista he puhuivat olivat pojista ja meikeistä. Se ei niinkuin ollut ollenkaan kiinnostavaa minulle. Joten minä seisoin vain ihan rauhallisena siinä missä olinkin. Silja juoksi luokseni kun hän oli puhunut muutamien tyttöjen kanssa. "Haluaisitko kokeilla jotain laitetta?" Hän kysyi. "Ei kiitti" Vastasin minä. "Kokeillaan vaan jotain laitetta! Liizz??!!" " Noh jos sinä noin paljon haluat kokeilla jotain laitetta niin kokeillaan vaikka, tota laitetta!" Minä sanoin ja osoitin eteenpäin. "Ai sinä siis haluat kokeilla tuota satametristä laitetta joka menee ihan sinneson tänne?" Kysyi Silja. "Joo, juuri sitä! Ei se ihan sata metriä ole, mutta korkea se kyllä on." Vastasin.

Minä ja Silja menimme jonoon odottelemaan, mutta sitten alkoi puhelimeni soida. "Suo anteeksi Silja, minun pitää vastata *se on Isi joka soittaa*." Minä laitoin puhelimen luurin korvaani ja Isi sanoi "Enni, missä sinä oikein olet? Me vaihdoimme muuttopäivää. Me muutamme sittenkin tänään." "Minä tulen noin kymmenen minuutin päästä. Heippa hei!" Minä laitoin

luurin kiinni ja huokaisin. "Mun pitää mennä, me muutamme sittenkin tänään." Silja sanoi "No!! Kiiruhda sitten, muuten et varmaan pääse kyytiin." Minä aloin juoksemaan kotiin päin. "Voi Silja parkaa, hän oli järjestänyt näin paljon minua varten ja minä vain pilasin kaiken. Tuntui ihan siltä niinkuin Silja olisi kohta purskahtanut itkuun. Silja parka, hyvästi."

Vihdoin kun saavuin kotiin niin Äiti sanoi "Hyvä että tulit. Me lähdemme nytten, hyppää kyytiin. Pakkasimme tavarasi jo." Minä istahdin meidän punaiseen autoon ja siellä istui jo pikku sisarukseni, Enso ja Riitta. Enso oli kymmenen ja Riitta oli seitsemän vuotta. "Miksi olit myöhässä?" Käkätti Enso. Minä ja Enso olimme kuin kolmas maailmansota toisiamme vastaan ja minä olin se maa joka aina voitti. Enso lähti aina itkemällä äidin luokse hakemaan lisäjoukkoja. Mutta ei Enso sitä koskaan saanut, sillä äiti aina vastasi "Älähän nytten ärsytä siskoasi ja sano Ennille että hän sa tiskata lopun elämänsä aikana jos hän ei ole kiltti veljelleensä." Tietenkin äiti vain juksutteli. Hän ei oikeasti ole minua pakottanut tiskaamaan vielä kertaakaan. Riitta sanoi "Äiti, nyt Enso taas aloitti! Äiti ei vastannut. Hän oli nukahtanut etupenkille. Minä vain hymyilin omalla ilkeällä hymylläni Ensolle. Sitten minä käänsin päätäni takaisin ikkunaan päin.

Enso yritti aloittaa riitaa kanssani varmaan jo yli sata kertaa, alle kymmenessä minuutissa. Mutta minä en edes vilkaissut häntä. Riitalla oli vessahätä joka puolentunnin välein. Silloin kun hänellä ei ollut pissahätä niin hän söi karkkia ja matkaeväämme. Meidän piti pysähtyä tankkiautomaatilla noin kahdeksan kertaa tunnin aikana ennen kuin isä hoksasi että moottorissa oli reikä. Joten meidän piti vaihtaa moottorikin. Isä maksoi kolminkertaisesti sille henkilölle että hän ehtisi valmiiksi ennen puolta tuntia. Kun me istuimme autossa niin meidän piti pysähtyä koska äiti oli kuulemma nähnyt koiranpennun. Me pysähdyimme moottoritien sivuun ja isi yritti löytää sitä koiraa. Lopuksi sitten arvelimme että äiti oli varmaan nähnyt vähäisen väärin. Poliisit pysähtyivät meidän viereen ja antoi isille sakkolapun sillä me olimme pysähtyneet yksisuuntaiselle tielle. Se ei ollutkaan mikään moottoritie. Isä käänsi karttaa ja huomasi että me olimme lähteneet väärää tietä pitkin. Minä pyysin isiä laittamaan musiikkia päälle ja isi laittoi jotain vanhan aikaista Blues musiikkia. Äiti lauloi musiikin mukana. Äitini lauluääni kuulosti vähäisen niinkuin pelikaanille joka oli laittanut kenkensä väärään kurkkuun. Riitta alkoi voimaan huonosti. Se ei ollut mikään ihme sillä hänhän oli se joka oli syönyt niin paljon. Me pysähdyimme MAC DONALDS:issa ja siellä söimme hampurilaiset. Kello tuli lähemmäs yhtätoista illalla ja meidän piti löytää joku nukkumapaikka. Isi pysähtyi jonkun hotellin viereen nimeltä GREEN FLOWER. Se hotelli oli ihan vihreä ja iso kyllä se myöskin oli. Isä varasi huoneen meille. Enso ja Riitta nukkuivat samassa sängyssä ja minä sain ihan oman sängyn. Isä ja äiti nukkuivat samassa. Oli ollut pitkä päivä joten kukaan meistä ei nousseet ennen puoli kahtatoista. Minä nousin ensin ja sitten Enso. Enso herätti äidin ja isin ja Riitta jatkoi nukkumista kello puoleen yhteen asti.

Kun Riitta nousi niin me lähdimme. Äiti huomasi että meillä ei ollut mitään matkaevästä mukana. Riitta oli syönyt kaiken, joten me pysähdyimme Pitseriassa syömässä. Äiti ja isi sanoivat

"Jos kenenkään tarttee käydä vessassa niin käyköön, nytten me emme enään pysähdytä kertaakaan. "EI TARTTE" Vastasivat Riitta ja Enso. Me menimme auton kyytiin ja ensimmäinen juttu joka Riitalla tuli mieleen oli "Onko meillä karkkia?" Isi vastasi "Nytten on karkkikielto sinulla Riitta siihen asti kunnes me olemme kotona!" Riitta alkoi itkeä. Hän itki noin puolituntia ja sitten nukahti. kahden pitkän päivän jälkeen olimme vihdoinkin tulleet perille. Mutta kun me astuimme ulos autosta niin ei se talo ollut ollenkaan sellainen hieno talo, niinkuin kuvissa. Tämä talo oli synkkä ja puoliksi rikkinäinen. "Kulta, onko tämä varmasti se talo?" Kysyi äiti. Isi ei ehtinyt vastatakaan ennen kuin Riitta tuli sanomaan "Nytten me ollaan kotona! Tänne karkkipussi!!" Isi otti Riitan syliin ja laittoi hänet kiinni turvavöihin. "Ei tämä ole meidän talo." Vastasi isi. Minä ja Enso istahdimme myös autoon. Riitta alkoi kiukuttelemaan omasta karkkipussistaan. "Minun synttärit ovat huomenna, missä me nytten asutaan?" Äiti ja Isi istahdivat autoon ja isi käänsi auton toiseen suuntaan. "Ei me tätä taloa osteta." Äiti soitti muutaman puhelun ja puhui jotain että "Me tulemme sinne." En ihan ymmärtänyt, mutta ei kai se haittaa kunhan meille vaan talo löytyy. Ilta tuli ja molemmat sisaruksistani olivat nukahtaneet. Minunkin silmät painuivat alas päin ja lopulta sammui.

Aamulla kello seitsemän aikaa heräsin. Minä ja äiti olimme ainoat autossa. Äiti oli ihan hereillä ja hän sanoi "Oletko heränyt? Hyvää syntymäpäivää rakas." Minä hymyilin ja katsoin ulos ikkunasta. Siellä oli meidän vanha, ihana, keltainen talo. Minä huolestuin ja sanoin "Tänään on synttäriini, mutta minä en ole ehtinyt leipoa mitään täytekekkaa ja en ole kutsunut serkkuja ja Siljaa kylään!" "Ei mitään hätää" kertoi äiti. Me menimme pois autosta ja minä aukasin oven. "HYVÄÄ SYNTYMÄPÄIVÄÄ SINULLE!!" Huusivat kaikki. Siljakin oli paikalla. Silja kysyi "Yllätytkö? Me teimme kaiken tämän." Yksi serkuistani sanoi "Ette te oikeasti aikoneet muuttaa." "Meidän vaan piti keksiä jotain että..." "Sssscchhhh älä kerro Ennille vielä. Annetaan hänen itse huomata se. Enni käyhän yläkerrassa" Sanoi Silja. Minä kävelin rappusia pitkin yläkertaan enkä nähnyt mitään uutta. Minä menin Riitan, Enson ja minun huoneeseen. "Missä sänkyini ja tavarani ovat?" Ihmettelin. Minä katsoin jokaisen huoneen yläkerrassa. Ensimmäisen Äitin ja Isän makuuhuoneen, sitten vessan, suihkun parvekkeen. Sänkyini oli ihan kadonnut. Viimeisenä minä katsoin varastohuoneen. "EI VOI....Ei voi olla totta...m...mm...miten te oikein ehditte?" Varastohuoneesta oli tullut minun ikioma huoneeni. Siinä oli maalatut vaalean siniset seinät, valkoinen komero, sängyn päällä oli kaikki pehmoleluni ja vielä OMA kirjoituspöytä. Kaikki huusivat "YLLÄTYSSSS!!"

KOULUSSA HIIHTOLOMAN JÄLKEEN

Opettaja laittoi paperit eteemme ja sanoi "Nytten teidän kaikkien pitää kirjoittaa jokin Halloweenjuhla tai yllätysjuhla joka on tapahtunut teille." Minä nostin käden ylös ja kysyin "Voinko kirjoittaa synttäriyllätysjuhlistani?" "Voit kirjoittaa mistä vaan juhlasta. Mutta älkää unohtako käyttää omaa suomeanne. Kun te kaikki olette valmiita niin teidän pitää lukea ne

Ella Aaltonen

tarinat ääneen." Vastasi ope.

Puhuin itsekseni "OKEJ ENNI, tartu kynään, käytä omaa suomeasi, kerro tarinasi ja kirjoita sellaisena kuin olet. Helppo nakki!!"

LOPPU //Ella Aaltonen 8B Rosenborgskolan